

Parrotia persica

Højde	7 - 10 (12) m
Bredde	10-12m
Trækroner	kugle med flad top, halvåben krone, lunefuld voksende
Bark og grene	lysegrå med purpurbrune pletter, grene olivenbrune
Blad	omvendt ægformet til oval, grøn, grøn, med purpurrød kant, 7 -10 cm
Efterårsfarve	gul, orange, rød, lilla
Blomster	små blomsterhoveder, røde, februar/marts
Frugter	spidskapsel, ca. 1 cm
Torne	ingen
Toksicitet	normalt ikke giftigt for mennesker, (store) kæledyr og husdyr
Jordtype	godt gennemtrængelig
Jordfugtighed	Tåler tør jord, modstandsdygtig mod kort oversvømmelse
Krav til vækststedet	Tåler ikke hærkning
vinterhårdhed	5a (-28,8 til -26,1 °C)
Vindbestandighed	godt
Øvrige modstandsdygtigheder	modstandsdygtig mod frost (vinterfasthed 1 til 6), modstandsdygtig mod vind
Anvendelse	trækasser, taghaver
Form	højstammet træ, fjedret træ, flerstammet træ
Oprindelse	Det nordlige Iran og det sydlige Rusland

Parrotia persica er normalt en jordforgrenet busk, der vokser op til et mellemstort træ med en spredt, uregelmæssig forgrening. Nogle gange dyrkes den også som et stammetræ. Stammen er lysegrå med lilla-brune pletter og har afskallede barkplader. Dette er særligt dekorativt på ældre træer. Unge kviste har iøjnefaldende lenticeller. De blanke blade folder sig mørkt ud og er ofte skrå i formen, og den øverste halvdel af bladkanten er uregelmæssigt bølget. Dens vigtigste prydværdi er dens efterårsfarver i røde, gule og lilla toner. Det er primært ældre eksemplarer, der blomstrer. Blomsterne er ca. 2 cm store og skiller sig ud på grund af de knaldrøde støvknapper. I fuld blomst er den stadig nøgne busk et usædvanligt syn. Blomstringen efterfølges af ca. 1 cm store, hornede, brune frugter. Lavt og fint rodsystem.